

- b) förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artikel 32 d i den italienska lagen nr 82/1963 föreskrivs en skatt för passagerare som stiger i land och går ombord i hamnarna i Genua, Neapel och Trieste när passagerarna kommer från platser i en annan medlemsstat eller i ett tredje land, medan denna skatt inte tas ut vid transport mellan två platser belägna inom det nationella territoriet.

Denna uppenbara skillnad i skattesystem inverkar starkt på friheten att tillhandahålla tjänster för de berörda ekonomiska aktörerna och utgör således en uppenbar inskränkning av friheten att tillhandahålla passagerartransport till sjöss. En sådan inskränkning är förbjuden enligt artikel 1 i rådets förordning nr 4055/86.

(¹) EGT L 378, 31.12.1986, s. 1.

Överklagande, ingivet den 3 augusti 2000 av Republiken Italien, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen i utökad sammansättning, har meddelat den 15 juni 2000 i de förenade målen T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 och T-23/98: Alzetta Mauro m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-298/00 P)

(2000/C 285/08)

Republiken Italien har den 3 augusti 2000 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen i utökad sammansättning, har meddelat den 15 juni 2000 i de förenade målen T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 och T-23/98: Alzetta Mauro m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av professor Umberto Leanza i egenskap av ombud, biträdd av Giacomo Aiello, avvocato dello Stato. Delgivningsadress: Italiens ambassad, 5 rue Marie-Adelaïde, Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

1. helt ogiltigförklara den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen i utökad sam-

mansättning, har meddelat den 15 juni 2000 i de förenade målen T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97–T-607/97, T-1/98, T-3/98–T-6/98 och T-23/98,

2. i andra hand ogiltigförklara domen till den del det däri föreskrivs att det beviljade stödet skall återkrävas jämte ränta,
3. i båda fallen förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den första grunden avser felaktig beteckning av åtgärderna som "nytt" stöd och brist på motivering i förstainstansrättens dom. Det stöd som regionen Friuli-Venezia Giulia har beviljat och vilket föreskrivs i lagarna av år 1981 och 1985 kan inte vara anses vara ett "nytt" stöd, trots att det kronologiskt sett har beviljats efter ikraftträdandet av förordning nr 1018/68 (¹) genom vilken verksamheten i fråga öppnades för konkurrens, eftersom den internationella vägtransportsektorn ännu inte kunde anses vara helt liberaliserad. Dessutom hade detta stöd inte någon inverkan på handeln inom gemenskapen och var inte ägnat att påverka konkurrensen. Förstainstansrättens dom innehåller inte tillräcklig motivering på dessa punkter.

Den andra grunden avser åsidosättande av principen om skydd för berättigade förväntningar och av skälighetsprincipen. Enligt förstainstansrättens dom skall Italien återbetala stödet till internationella transporter från och med den 1 juli 1990. Detta strider mot de ovannämnda principerna, i synnerhet eftersom det var först i november 1995 som kommissionen inledde förfarandet för ifrågasättande av detta stöd. Dessutom kommer beslutet att få mycket allvarliga följder för sysselsättningen och sociala konsekvenser.

(¹) EGT L 175, 23.7.1968, s. 13.

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 7 augusti 2000 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-302/00)

(2000/C 285/09)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 7 augusti 2000 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol

mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av juridiske rådgivaren Enrico Traversa och Christophe Giolito, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

— fastställa att:

Republiken Frankrike, genom att vidmakthålla ett system med beskattning av ett minsta referenspris för samtliga cigaretter, har underlåtit att uppfylla sina förpliktelser enligt artikel 9.1 i rådets direktiv 95/59/EG av den 27 november 1995 om andra skatter än omsättningsskatter som påverkar förbrukningen av tobaksvaror⁽¹⁾,

och att:

Republiken Frankrike, genom att vidmakthålla ett beskattningssystem som varierar beträffande mörka och ljusa cigaretter till nackdel för de ljusa cigaretterna, har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 8.2 och 16.5 i direktiv 95/59/EG, artikel 2 i rådets direktiv 92/79/EEG av den 19 oktober 1992 om tillnärmning av skatt på cigaretter⁽²⁾ och artikel 90.1 EG samt, i andra hand, artikel 90.2 EG.

— förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

(Minsta referenspris)

— Åsidosättande av artikel 9.1 i rådets direktiv 95/59/EG:

Artikel 572 i den (franska) allmänna lagen om skatter föreskriver att priset på 1 000 enheter av produkter av en kategori som säljs under samma märke inte får understiga, oberoende av sättet eller enheten för den använda förpackningen, det pris som tillämpas på märkets mest sålda produkt, vilket innebär att ett minsta referenspris beskattas. Beskattningen av ett sådant minsta referenspris förhindrar emellertid att inom ett och samma cigarettmärke variera priset beroende på antal (10, 20, 30 etc) eller på cigaretternas storlek (normal storlek, "king size", "super long"). Vidare begränsas tillverkarens rätt att göra prisskillnader inom ett och samma märke beroende på kvaliteten eller de inre kännetecknena, såsom cigaretter med eller utan filter, medium, light, mentol etc. Den franska regeringen förefaller felaktigt anse att ovannämnda artikel 9 tillåter en medlemsstat att intervensera vid varje sänkning som fritt medgivits av tillverkaren och

vilket, enligt nämnda stat, skulle ha skadeverkningar såväl beträffande utövandet av en sund konkurrens på cigarettmarknaden som beträffande folkhälsopolitiken angående kampen mot nikotinmissbruket.

(Olika beskattning av mörka och ljusa cigaretter)

— Åsidosättande av artiklarna 8.2 och 16.5 i direktiv 95/59/EEG:

Artikel 575 A i den (franska) allmänna lagen om skatter föreskriver en fast konsumtionsavgift på cigaretter, för 1 000 enheter, beträffande ljusa cigaretter om 500 FF år 1999 och 530 FF år 2000 samt beträffande mörka cigaretter om 400 FF år 1999 och 470 FF år 2000. Kommissionen kan glädjande konstatera att de franska myndigheterna vitsordat att gemenskapsrätten endast lämnar utrymme för en enda minsta punktskatt för samtliga cigarettkategorier och cigarettsorter. Då någon ändring av artikel 575 A i den (franska) allmänna lagen om skatter inte gjorts kvarstår emellertid åsidosättandet av gemenskapsrätten.

— Åsidosättande av artikel 90 EG:

Den olika beskattningen av ljusa och mörka cigaretter utgör en diskriminerande och protektionistisk skattemässig behandling av de nationella produkterna, då de mörka cigaretterna som distribueras i Frankrike uppgår till 99 procent av den nationella tillverkningen.

Det är fråga om "liknande" varor i enlighet med artikel 90.1 EG, vilka har samma skattemässiga klassificering (artikel 2.1 direktiv 95/59/EG gör inte någon diskriminering i detta avseende) och samma tullmässiga klassificering. Omständigheten att, enligt de franska myndigheterna, mörk tobak säljs till lägsta pris, att denna marknad inte drar till sig ytterligare konsumenter och att konsumtionen av dessa produkter fortsätter att minska, förklarar möjligen varför de franska åtgärderna vidtagits men kan inte motivera dem, eftersom de utgör en diskriminerande skatt i strid med artikel 90.1 EG.

Aven om de ljusa och de mörka cigaretterna (vilket inte är fallet) inte anses vara liknande produkter i enlighet med artikel 90.1 EG och att det således finns en åtskiljd marknad för mörka cigaretter, är det uppenbart att de senare cigaretterna konkurrerar med de ljusa cigaretterna.

(1) EGT L 291, s. 40.

(2) EGT L 316, s. 8; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 87.